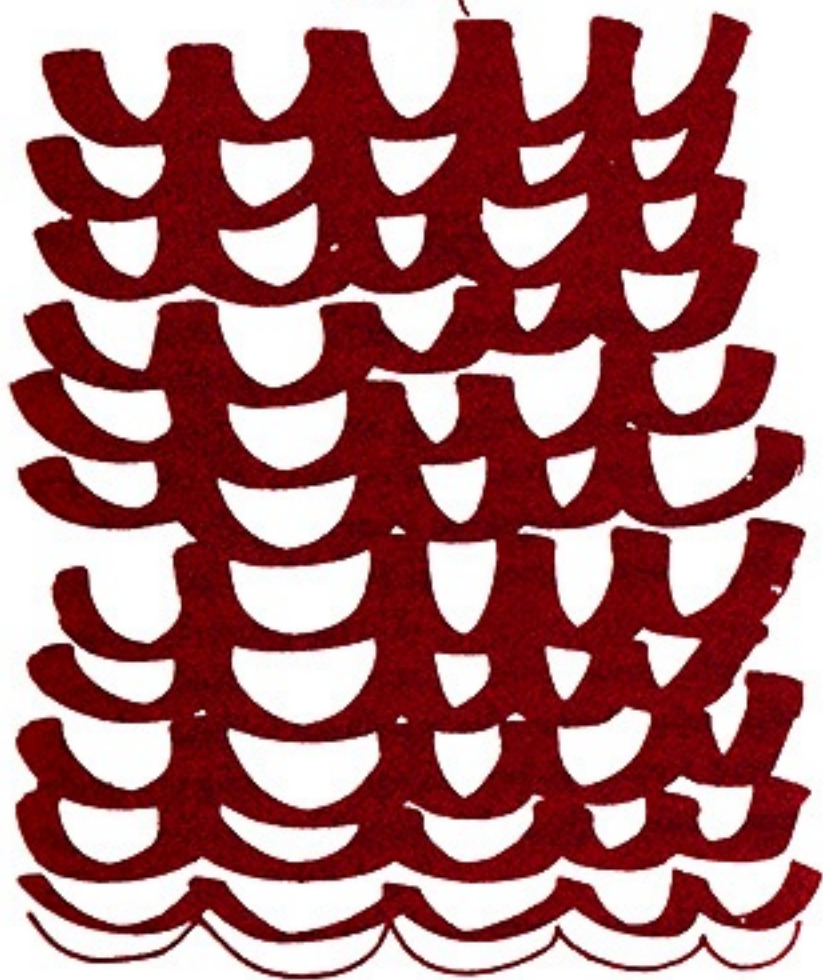

သန်းမြင့်အောင်

ရွှေရောင်ည နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုစု

ကဏ္ဍ

ဇာတ်ပိုး

ရွာထဲက ပန်းနုကို ပိုးပန်းကြတဲ့ ကာလသားတွေထဲမှာ ကြာရိုးဟာ ထိပ်ဆုံးက ပါခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ အခု ဒီကောင် ရွာမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဇာတ်နောက်ပါသွားတာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီ။ ပုလဲ ရောင်မမှီ န် ဇာတ်ကားထဲက မင်းသားခင်မောင်ချင်းကို အားကျပြီး ရွာမှာ လာကတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှာ ထမင်းချက်တာဝန် ခံရဲ့ လက်တိုလက်တောင်းအဖြစ်နဲ့ ရတဲ့ နေရာက လိုက်သွားတဲ့ သူ့ကို တစ်ရွာလုံး က ဝိုင်းတားကြသေးတယ်။

“ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသားက ရုပ်ကလေးလည်း လှ၊ နဂိုတည်းက အနုပညာ ဝါသနာပါလို့ လိုက် သွားပြီး ဇာတ်လမ်းသဘောအရ မင်းသားဖြစ်တာ။ မင်းကျတော့ ရုပ်ကလည်း ဆိုး၊ ခြေမြှောက် လက်မြှောက်တောင် မတတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ့်လုပ် မင်းသားဖြစ်မှာ လဲ။ ကိုယ့်ရွာမှာ ကိုယ် အေးအေး ဆေးဆေး မြေပဲလေး ဘာလေးပဲ နုတ်ပါကွာ”

ဆိုတော့ သူ့ခမျာ စိတ်ဆိုးလိုက်တာလေ... ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့နဲ့ ။

“မှတ်ထားကွ ကြာရိုးတဲ့ ။ မအောင်မြင်ရင် ဘယ်တော့မှ ရွာကို ပြန်မလာဘူး။ ငါ့ကို အထင် သေးတဲ့ ကောင်တွေ စောင့်ကြည့်၊ ပြဇာတ်မင်းသားဖြစ်မှ ပြန်ခဲ့မယ်” လို့ ကြိမ်းဝါးပြီး ထွက်သွားတာ ဒီနေ့အထိပဲ။

လက်ပံလှရွာ ဆိုတာ နွေဦးမှာ သိပ်လှတာ။ ရွာအဝင် လက်ပံပင်ကြီးကနေ ဖြာထွက်နေတဲ့ အကိုင်းအခက်တွေနဲ့ တစ်ပင်လုံး ညွတ်နေရုံမက မြေပြင်ပေါ်မှာ ပါ ပြန့်ကျဲနီစွေးနေတဲ့ လက်ပံပွင့်တွေ ဟာ ညနေဆည်း

ဆာ တိမ်တောက်ချိန်ရောက်ရင် ကြည့်မဝနိုင်အောင်ကို သာယာ လှပ နေတတ်တယ်။

ထားနုရယ်၊ မိဝိုင်းရယ်၊ ကြာရိုးရယ်ဟာ လက်ပံလှရွာရဲ့ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဦးသော ဘိတဆီမှာ အတူတူ စာအံ့ခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ အခြားသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်တဲ့ ဆယ်မိတို့ ၊ ဖိုးတေတို့ ၊ သာဒွန်းတို့ လည်း ရှိကြပေမဲ့ သူတို့ သုံးယောက်ကျတော့ အိမ်ချင်းလည်း သိပ်မဝေးတော့ ပိုတွဲဖြစ်၊ ပိုချစ်ကြတယ်။ ကြာရိုးက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ ဂျင်ပေါက်၊ ကက်ဆွဲ၊ ကျည်းသားရိုက်တမ်းကစားတဲ့ အချိန်မှာ ထားနုတို့ ၊ မိဝိုင်းတို့ နှင့်အတူ ဒွေးသိန်းတို့ ဝိုင်းထောင့်က မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ မန်ကျည်းရွက်တွေကို ဆားနဲ့ နယ်၊ ဖက်နဲ့ လှုံအောင်ထုပ်ပြီး၊ မြေကြီးကို တွင်းကလေး ယက်ထည့်၊ အပေါ်က မြေကြီးနဲ့ ပြန်ဖုံးပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဖနောင့်နဲ့ တက်ကြိတ်ကြတယ်။ ပိုက်ဆံအကြွ အမည်းစေ့ကလေးတွေကို သဲထဲထည့်ပြီး ဖနောင့်နဲ့ ပွတ် သလိုပေါ့၊ ပါးစပ်ကလည်း “ဆီပေးပါ၊ ဆားပေးပါ၊ ဆီပေးပါ၊ ဆားပေးပါ” နဲ့ တတွတ်တွတ် ရွတ်ကြတယ်။ အကြာကြီး နေတော့ မန်ကျည်းရွက်ထုပ်ကလေးကို ပြန်ဖော်ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ အထဲမှာ အရည်တစွတ်စွတ်နဲ့ မန်ကျည်းရွက်သုပ်လို ဖြစ်နေရော။ အဲဒီ မန်ကျည်းရွက် ချဉ်ချဉ်ငန်ငန်ကို တစ်ယောက်တစ်လှတ် စားကြရင်း သူတို့ စိတ်ထဲမှာ မြေတွင်းထဲက မြေဖုတ်ဘီလူး က ဆီဆမ်းပေးသွားသလို ထင်လာတယ်။

အဲဒီနေ့က ထားနုနဲ့ မိဝိုင်းတို့ အုပ်လုံးသိမ်းစပြုတော့ လူကြီးသူမတွေက-

“ဟဲ့ ကလေးတွေ၊ မန်ကျည်းရွက်တွေ မစားရဘူး၊ ချုပ်စာတွေ၊

ညည်းတို့ လေတွေဘာတွေ အောင့်နေဦးမယ်၊ လွင့်ပစ်စမ်း။ ကြာရိုးက
လည်း ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း သွားကစားတာ မဟုတ်ဘူး ။ သွား
သွား နောက်ကို မန်ကျည်းရွက် လာမခူးရဘူး။”

လို့ ဆူတော့ ကြာရိုး ဒွေးသိန်းတို့ ကို ဘာမှ ပြန်မပြောရဲပေမဲ့
မျက်နှာကြီး စူပုပ်ပြီး-

“ဟေ့ တို့ နောက် ဒီခြံထဲကို ဘယ်တော့မှ လာမစားတော့ဘူး။ ရွာထိ
ပိက လက်ပံပင်ကြီး အောက်မှာ စကားထာဝှက်တမ်း ကစားကြမယ်”

ဆိုပြီး ရွာအဝင် လက်ပံပင်ကြီးအောက် ရောက်ကြပြန်ရော။ သူတို့
သုံးယောက်ထဲမှာ သွက် လက်ဖျတ်လတ်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိတာ မိဝို
င်းတစ်ယောက်ပဲ ပါတယ်။ ကြာရိုးက သူလုပ်ချင်တာ လုပ်၊ ပြောချင်တာ
ပြောပြီး သူများ ပြောရင်လည်း သူ့စိတ်ထဲ မကျေနပ်ရင်
မျက်နှာကြီးမှုန်ပြီး ဆင်ကြံ ကြံနေတော့တာပဲ။ ထားနုကျတော့ အအေး
ဆုံး အငြိမ်ဆုံး၊ စကားပြောရင်လည်း တွေးတွေးဆဆနဲ့ လေအေးအေး
ပြောတတ်တယ်။ တော်ရုံလူတွေဟာ သူရင်ထဲမှာ ဘာရှိတယ် ဆိုတာကို
တွေးကြည့်ဖို့ ခက်တယ်၊ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ သူ့စိတ်ဟာ အလွန်
သန့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် မမြန်တတ်ဘူး ဆို တာပဲ။

ရွာမှာ ပဲတွေ အများကြီးအောင်တဲ့ နှစ်မှာ ကြာရိုးကို ရှင်ပြုဖို့ ပြင်ဆ
င်ကြတယ်။ ရှင်မပြုခင် တစ်ပတ်လောက်အလို စကားထာဝှက်တမ်း က
စားကြတဲ့ နေ့က ကြာရိုးက ထားနုကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး-

“ပင်လယ်ဓားပြဆိုတာ ဘာလဲ”

လို့ မေးတယ်၊ ထားနုက ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်လေးနေတုန်း မိဝိုင်းက
အာသွက်လျှာသွက်နဲ့ -

“အမယ် ဒါလေးများ ပင်လယ်က မကျယ်ဘူးလား”

“ဟေ့ မိဝိုင်း နင်ဝင်မပြောနဲ့ ငါ ထားနဲ့ကို မေးတာ”တဲ့ ။

သိလိုက်ပြီ၊ အဲဒီတည်းက ဒီကောင် ထားနဲ့ကို ချိန်နေပြီဆိုတာ၊ ထားနဲ့ကတော့ ဘာမှ မထူးခြားသလို မထုံတက်သေးနဲ့ -

“တော်ပြီဟာ ငါ ထမင်းဆာ လာပြီ၊ ပြန်ကြစို့”

ဆိုပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြတဲ့ နေ့က စပြီး နောက်လည်း စကားထာ မဝက်ဖြစ်ကြတော့ဘူး။

ကြာရိုးကို ရှင်ပြုတော့ ဆရာတော် ဦးသောဘိတ ကျောင်းမှာ ပဲ။ ရွာထဲမှာ ရှင်လောင်းလှည့် တော့ ထားနဲ့တို့ ၊ မိဝိုင်းတို့ က ကွမ်းတောင်ကိုင်တွေပေါ့။

ကွမ်းတောင် ပန်းတောင်ကိုင်တွေနားမှာ ကာလသားတစ်သိုက် ရွှေစွန်ညိုဝဲသလို တလည် လည်ရှိနေကြတော့ မောင်ရှင်လောင်းခမျာ ပါးမို့ မည်းမည်းပေါ်က ပါးကွက် ဖွေးဖွေးကြီးနဲ့ မလိုက် အောင် မျက်နှာက ရှုံ့တွပြီး သက်ပြင်းတချချနဲ့ မရွှင်မပျ ဖြစ်နေရှာတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ရှင်လိင်ပြန်ပြီးတော့ ကြာရိုးပုံစံက မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ဖြစ်လာတယ်။ လူကလည်း အရပ်ရှည်ပြီး အသံတွေကလည်း ဩလာလိုက်တာ။ မိဝိုင်းနဲ့ ကျ ရယ်လားမောလား ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပေမဲ့ ထားနဲ့ကိုမို့ တွေ့လိုက်ရင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်လားဖြစ်ရဲ့ ။ မနီးမဝေးက ခိုးကြည့်လား ခိုးကြည့်နေရဲ့ ။ ထားနဲ့က ဘယ်လိုမှ မနေဘူး၊ သူ့မှာ တစ်ယောက်တည်း မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင်၊ ရင်နဲ့ အပြည့် ခံစားနေရတဲ့ မျက်နှာသေကလေးနဲ့ ခံစားပြနေတာက တစ်မျိုးမို့ ဒီကောင့် ရောဂါ အခြေအနေကို မိဝိုင်း ကောင်းကောင်း ခန့်မှန်းလို့ ရလာတယ်။ ကြာ

တော့ ဒီနှစ်ယောက်ကြားမှာ မိဝိုင်းက ပုဏ္ဏားတိုင် ဖြစ်လာရော။ ကြာရိုး
ရယ်လေ ထားနုကို ချိန်မယ့်သာချိန်တာ သူနဲ့ ထားနုနဲ့ က အဝေးကြီးရ
ယ်။ ကြာရိုးဆိုတဲ့ ကောင်က ရွာမှာ ရှိတဲ့ ကာလသားတွေထဲက ဘယ်သူ
နဲ့ မှ ယှဉ်လို့ မရ အောင် အကျိုးပေးက နည်းရှာတယ်။ အသားမည်းပြီး
သွားက ကျဲတဲ့ အပြင် လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း အချိုးမကျလှဘူး၊ ရုပ်က
တင် နံ့ချာသလားဆိုတော့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုလည်း ဘာတစ်ခုမှ
ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မတတ်ဘူး။ ထားနုကျတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့
မတူဘဲ အလှသွေးတွေကြွပြီး လှချင်တိုင်း လှနေတဲ့ အပြင် လူကလည်း
တအားကို ဣန္ဒြေရလာတယ်၊ ရွာထဲတွင် မကဘဲ ရွာနီး ချုပ်စပ်ကပါ အ
လှူအတန်းလုပ်ရင် သူ့ကို ပန်းနဲ့ လာဖိတ်တာ။

နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်လာတဲ့ ကြာရိုးခမျာမှာ လည်း
သူ့အကြောင်းတော့ သူ သိရှာတယ်၊ သူ့ကို ပြန်ကြိုက်နိုင်ဖို့ အတွက်
ထားနု အထင်ကြီးလောက်တဲ့ အရည်အချင်း တစ်ခု လောက်တော့
သူ့မျှာ ရှိချင်လာတယ်။ ပြိုင်ဖက် ကာလသားတွေရဲ့ ရှေ့မှာ သူ
ရင်ကော့ပြီး ကျော်တက် ပြချင်တယ်။ ဒီမှာ တင် ထားနု ပြဇာတ်သိပ်ကြို
က်တာ သူ သတိရသွားတယ်၊ ထားနု ဘယ်လောက် စကားနည်းပြီး
အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေနေ ပွဲဆိုရင် အငမ်းမရ ဖြစ်တတ်တာကို ငယ်
သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်တဲ့ သူရော မိဝိုင်းရော အစင်းသိပဲ။ အဲဒါကို
အကြောင်းပြုပြီး သူတို့ ရွာဘေးက သက်ကယ်ပြင်ရွာ ရှင်ဥပဂုတ္တပွဲမှာ
လာကတဲ့ “စိန်ကြည်မိုး” ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးနောက်ကို သူ လိုက်သွားတော့
တာပဲ။ မသွားခင် လူယုံတော် သူငယ်ချင်း မိဝိုင်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်
မှာ သွားတယ်။

“ငါ့ကို ဇာတ်ဆရာက ပြောတယ်။ မင်းမှာ က ဘာအနုပညာ အခံမှ
ရှိတဲ့ သူ မဟုတ်တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ တော့ ခရီးရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

လောလောဆယ် ဇာတ်ရည်အောင် ထမင်းချက်၊ ကားဆွဲ၊ မီးထိုး အဆင့်ဆင့်လုပ်ပြီး ဇာတ်အတွေ့အကြုံကို အရင်သင်ဦး။ ပြီးတော့မှ မင်းကို ဇာတ်ခုံပေါ် တင်ပေးမယ်တဲ့ ။ မင်းသာ ကျိုးကျိုးနွံနွံနေ၊ တစ်နေ့ မင်းအောင်မြင်လာမှာ ပါ။ စင်ပေါ် ရောက်ဖို့ ငါ တာဝန်ယူပါတယ် တဲ့ မိမိဝိုင်းရဲ့ ၊ ဒီတော့ ငါ မဖြစ်မနေ ကြိုးစားမယ် မိမိဝိုင်း၊ ငါ စင်ပေါ် ရောက်မှ ပြန်လာမယ် သိလား၊ ဒီကြားထဲ နင် ထားနုကို ကြည့်ထားနော်၊ အာဟာရတွေ ဘာတွေ မပြုစေနဲ့ သိလား၊ ငါပြန်လာမယ့် နေ့ကို နင်တို့ ရွာထိပ်က လက်ပံပင်ကြီးအောက်ကနေ မျှော်နေနော်” တဲ့ ။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ရွာထဲမှာ ကြာရိုးအကြောင်းဟာ စကားစပ်မိတိုင်း ပြောစရာ ဖြစ်လာတယ်။

“တို့ ရွာက ပြဇာတ်မင်းသားတစ်လက် ထွက်တော့မယ်”တဲ့ ။

တချို့ကလည်း “မင်းသားမပြောနဲ့ လူကြမ်းတောင် ဖြစ်လာရင် ကံကောင်း” တဲ့ ။

တချို့ကျတော့-

ဇာတ်ဆရာက ပခုံးကောင်းကောင်း နဲ့ အညာနွားတစ်ကောင် တွေ့သွားလို့ အသားမာတက် အောင် ခိုင်းဖို့ ညာခေါ်သွားတယ်ပေါ့။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲ ပြောနေပြောနေ မိမိဝိုင်းကတော့ သူ့သူငယ် ချင်းကို တစ်နေ့ ကျရင် အောင်မြင်တဲ့ ပြဇာတ်မင်းသားတစ်လက် အဖြစ် ရွာကို ပြန်ရောက်လာမယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကြာရိုး အစွဲအလမ်းကြီးတတ်တာ သူသိတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကြာရိုးဟာ ပြောရင်ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်တော့မှာ လို့ သူ ယုံကြည်နေတယ်။

တစ်နေ့မှာ တော့ မြို့မှာ ဈေးတက်ဝယ်တဲ့ ကုန်စုံဆိုင်က ကျင်တိတ်နဲ့ စာတစ်စောင်ပါလာ တယ်။

မိဝိုင်းနဲ့ ထားနဲ့

ငါအခု စင်ပေါ်ရောက်နေပြီ။ လာမယ့် တပေါင်းပွဲမှာ ငါတို့ ဇာတ်အဖွဲ့ ရွာမှာ လာကမယ်။ ပြဇာတ်ထဲမှာ ငါက အဓိက ထိပ်ဆုံးက ဇာတ်ကောင်နေရာက ကရမှာ ။ နင်တို့ ဆက်ဆက် လာကြည့်နော်။ နင်တို့ ငါ့ကို သတိမှ ရကြသေးရဲ့ လား။ ငါကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက စကား ထာဝက်တမ်း ကစားကြတာလေးကို သိပ်သတိရတယ်ဟာ။

ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင် ကြာရိုး။

မိဝိုင်းက အဲဒီစာကို ကိုင်ထားပြီး ထားနဲ့ဆီ ဒရောသောပါး ပြေးပြတာ။ သူတို့ နှစ်ယောက် အစား မိဝိုင်း ရင်တွေခုန်ရောပဲ။ ယောက်ျားလေးသာဆို “ဒါမှ ငါ့သူငယ်ချင်းကွ” ဆိုပြီး လက်ပမ်း ပေါက် ထခတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထားနဲ့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်အေးအေးပဲ။

“ဒါဆို သူ တကယ် မင်းသားဖြစ်ပြီပေါ့” တဲ့ ။

လာမယ့် တပေါင်းပွဲကျရင် ရွာမှာ ဇာတ်သွင်းမှာ ရယ်၊ အဲဒီဇာတ်ထဲမှာ ကြာရိုးပါတယ် ဆိုတာ ရယ်ဟာ ရွာထဲမှာ ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်ကုန်တယ်။ ကျင်တိတ်နဲ့ မိဝိုင်းတို့ နှစ်ယောက် မောင်း ထုတာနဲ့ ပေါ့။ တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ်တောင် မှန်မှန်မသွင်းဖြစ်တဲ့ ပွဲအတွက် ရွာထဲက ကာလသားသမီး တွေ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျင်တိတ်တို့ ကုန်စုံဆိုင်မှာ လည်း နှုတ်ခမ်းနီတွေ၊ မျက်နှာ ချေတွေ ရောင်းကောင်းနေကြပြီ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ရွာထဲမှာ ကလေးတွေ လျှောက်ပြေးပြီး-

“ရွာထိပ်က လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ မြို့က ဇာတ်အဖွဲ့ကားကြီး ရောက်နေပြီဟေ့”

လို့ အော်ဟစ်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကလေးတွေပြီးရင် အပျော် ဆုံးလူဟာ မိဝိုင်းပဲ။ ထားနုကို ပြေးခေါ်တော့-

“ငါ မလိုက်ချင်ပါဘူးအေ၊ ညကျမှ ပွဲလာကြည့်တော့မယ်လို့ ကြာရိုး ကို ပြောလိုက်ပါ” တဲ့ ။

ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရောဆိုပြီး မိဝိုင်း ရွာထိပ်ကို ပြေးထွက်လာတော့ လက်ပံပင်ကြီးကို မှီပြီး ရွာဘက်ကို လှမ်းမျှော်နေတဲ့ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါဟာ သူ့သူငယ်ချင်း ကြာရိုးပေါ့ ။ သူက မိဝိုင်းကို မြင်တာနဲ့ ပျာပျာသလဲ-

“မိဝိုင်း နင်တစ်ယောက်တည်းလား၊ ထားနုရော၊ ထားနု”

လို့ အမောတကော မေးတယ်၊ ဒီလောက် နွားငတ်ရေကျ ဖြစ်တဲ့ ကောင်ကို မိဝိုင်း နည်းနည်း စိတ်တိုသွားတယ်။ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ထားနု လင်ရသွားပြီလို့ ပြောပစ်မလို့ လုပ်ပြီးမှ သနားတာနဲ့ -

“နင်ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ လူက မောရတဲ့ အထဲ၊ ထားနု က ညကျမှ ပွဲလာကြည့် မယ်လို့ မှာ လိုက်တယ်။ နင်ကလည်း သူ့အကြောင်း သိသားနဲ့ ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး နင် တကယ် ပြဇာတ် ကနေပြီ ပေါ့နော်”

လို့ သေချာအောင် ထပ်မေးတယ်။

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သူ့ရုပ်က အဝတ်အစား အပြင်အဆင် နည်းနည်း ပြောင်းသွားတာပဲ ရှိတယ်။ အသားကလည်း မည်းမြဲ၊ သွားကလည်း ကျဲမြဲပဲ။ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံပုန်းတွေနဲ့ နည်းနည်း ပိုရင့်သွားသလိုလို။ တကယ်တော့ မိဝိုင်း ထင်နေတာက မြို့ကလာတဲ့ မင်းသားဆိုတော့ ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသလို မျက်နှာတွေဘာတွေ ချောနုနေအောင် ပေါင်းတင်၊

သွားကလေးတွေ ညီညီညာညာ ပြင်စိုက်ထားပြီး မိတ်ကပ်ကောင်းကောင်း လိမ်းလိုက်ရင် ညကျ စင်ပေါ်မှာ မီးစားပြီး လှသွားမယ်လို့ ထင်နေတာကိုး။ အို... ဒါလည်း ရမ်းပြီး အထင်သေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ။ ဒီအတိုင်းလည်း စင်ပေါ်မှာ လှချင်လှနေမှာ ပေါ့လို့ တွေးပြီး ရွာဘက်ကို ငေးနေတဲ့ ကြာရိုးကို တစ်ခါ ထပ်မေးရတယ်။

“ဟင် ကြာရိုး နင် တကယ် ပြဇာတ်ကနေပြီလား”

“နင်တို့ ကို ငါက ဘာလို့ လိမ်ရမှာ လဲဟ မိသိုင်းရ၊ ငါက ပြဇာတ်မှာ ထိပ်ဆုံးက အဓိက ဇာတ်ကောင်ပါကွ။ နင့်သူငယ်ချင်း ကြာရိုးပါ၊ အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့ ”

“အေးပါဟာ၊ ဝမ်းသာပါတယ်၊ တို့ ရွာထဲမှာ နင့်ကို အားပေးဖို့ စောင့်နေတဲ့ သူတွေမှ တစ်ပုံ ကြီးရယ်။ ငါနဲ့ ထားနုက ရှေ့ဆုံးက ဆိုင်းဝိုင်းကြီးဘေးကကို လာကြည့်မှာ ဆရာ၊ ဒါနဲ့ နင်တို့ အိမ် ဘက်တွေ မလာတော့ဘူးလား”

“ဒီည ကမှာ ဆိုတော့ လာဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူးဟ၊ နောက်မှ လာခဲ့မယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့ ဇာတ်ဆရာက ပွဲမကခင် မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ လူမြင်ကွင်းမှာ လျှောက်သွားတာ မကြိုက်ဘူး။ ဒါနဲ့ မိသိုင်းရေ ထားနုက ငါ့ကို သတိရရဲ့ လားဟယ်၊ ငါ့မှာ တော့ ကြိုးစားလိုက်ရတာ၊ ဇာတ်ထဲမှာ ငါ့ထက် ကြာတဲ့ လူတွေတောင် အခုထိ မအောင်မြင်သေးဘူး။ ဒီညလည်း ငါ အတော် ကြိုးစားကမှာ လို့ ထားနုကို ပြောလိုက်နော် ။ ပြီးတော့ နင်ကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ငါ့ဘက်က ကြည့်လှော်စမ်းပါ သူငယ်ချင်းရယ် နော်”

“အေးပါဟယ်။ ထားနုက နင့်ကို သဘောကျမှာ ပါ။ သူက ပွဲဆို အသေအလဲ ကြိုက်တာ၊ နင် သိသားနဲ့ ”

“ကနေ့ည လက်ပံလှရွာရဲ့ ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားကြီးက ‘စိန်ကြည်မိုး’ ဇာတ်သဘင် ရုံတော် မဟာကြီးမှာ ဇာတ်ဆရာ မင်းသားကြီး စိန်ကြည်မိုးရဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာသဘင် သုခုမအနုပညာ အကများ ကိုပါ ရှုစားကြရမှာ ဖြစ်ပြီး ခေတ်ပေါ်ပြဇာတ် အခန်းကဏ္ဍမှာ တော့ စိန်ကြည်မိုး ဇာတ်သဘင်ကြီးက အသစ် မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ အကြမ်း၊ အရမ်း၊ အလွမ်းတွေနဲ့ အံ့မခန်းလောက်အောင် သရုပ်ဆောင်သွား မယ့် ပြဇာတ်မင်းသားကြီးကြာရဲ့ သဲထိတ်ရင်ဖို ပြဇာတ်အခန်းများကိုလည်း သဘာဝကျကျ ရှုစား ကြရမှာ ဖြစ်တာမို့ ဖျာတွေ ကုန်သွားပေမဲ့ ရုံဝင်ခများ နဲ့ အမြန်ဆုံး ကြွလှမ်းခဲ့ကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရုံဝက ကြေညာသံကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြားလိုက်ရတဲ့ အခါမှာ မိဝိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ရှိန်းခနဲ ထသွားတယ်။

“ကြားလား ထားနု၊ ကြာရိုးက ကြိုးကြာတဲ့ တော့၊ နာမည်ပြောင်းထားတာ၊ ကျုပ်တို့ တောင် မသိလိုက်ဘူး၊ အေးပေါ့တော် ကြာရိုး ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးက တောသားမှန်း အသိသာကြီးဆိုတော့ ပြဇာတ်မင်းသားနဲ့ ဘယ်လိုက်လိမ့်မတုံး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာတော်၊ ငါတို့ သူငယ်ချင်းကြီး အရာရောက် နေပုံက”

ဒီလိုနဲ့ မိဝိုင်းနဲ့ ထားနု ပွဲခင်းရှေ့ဆုံးက ဆိုင်းဝိုင်းကြီးဘေးကို ပွဲမစခင် အတော်စောစော တည်းက ရောက်နှင့်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဇာတ်စင်ထောင့် ကန့်လန့်ကာကြားထဲကနေ မိတ်ကပ် အဖွေးသားနဲ့ မျက်နှာတစ်ခု ပြူတစ်ပြူတစ် လုပ်နေတယ်။ နောက်တော့မှ မိဝိုင်းနဲ့ ထားနုကို တွေ့သွားတော့ လက်ပြန်ပြပြီး ပြန်ဝင်သွားတယ်။

အဲဒါနဲ့ ပဲ ပွဲစချိန်ကို သမားစဉ်အတိုင်း ဘုရားကန်တော့၊ အပျိုတော်ထွက်၊ ရှေ့က ယိမ်းသမ လေးတွေ က၊ အော်ပရာဝင်၊ နှစ်ပါးခွင် က၊ အစီ

အစဉ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း ပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ပြဇာတ် မြန်မြန်ထွက်ပါစေလို့ ပဲ ကျိတ်မျှော်ကြတယ်။ ပြဇာတ်ကချိန် လည်း ရောက်ရော နှစ်ယောက်စလုံး ကြာရိုး ထွက်အလာကို လည်ပင်းတွေတောင့်ပြီး စောင့်နေလိုက် ကြတယ်။

ပထမတစ်ခန်းနှစ်ခန်းမှာ ကြာရိုး မပါသေး၊ ဆက်မျှော်ကြတော့ နောက် လေးငါးခန်း ကျတော့ လည်း ကြာရိုးအလှည့် မရောက်၊ ပြဇာတ်မင်းသား ထွက်သည့်အလှည့်ကျတော့ သူတို့ မျှော်လင့်ချက် တွေ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားတယ်။ ပြဇာတ်မင်းသား ကြိုးကြာဆိုတာ ကြာရိုးမဟုတ်၊ ဖြူဖြူချောချော ခန့်ခန့် စတန့်မင်းသား တစ်လက်၊ ကြာရိုးနှင့် ဘာမှ မဆိုင်၊ ဒါဆို ကြာရိုးက ဘာလုပ်တာတုံး၊ မိဝိုင်း စိတ်ညစ်သွားတယ်၊ ဇာတ်လမ်းအရကတော့ မင်းသားက တစ်လက်တည်းပဲ၊ ကြည့်ရတာ ဒီကောင် လူကြမ်းမင်းသား လုပ်ရတာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးပြီး လက်ကျန်မျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့ ဆက် မျှော်နေပေမဲ့ ကြာရိုးက ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေတယ်၊ ဇာတ်လမ်းက လူခြေတိတ်ချိန်မှာ ရွာထဲကို ဓားပြတွေ ဝင်ပြီး ရွာသူကြီး မုဆိုးဖိုကြီးကို အိပ်ပျော်နေတုန်း ဝင်သတ်သွားတဲ့ အခန်းက စတယ်၊ အသတ်ခံရတဲ့ သူကြီးသမီးလေးက အမိမဲ့အဖမဲ့ ဘဝနဲ့ အထီးကျန်ပြီး ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေတုန်း လူသတ်မှုကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ဆို မြို့က ရောက်လာတဲ့ စုံထောက်ကလေးနဲ့ ချစ်သွားကြတဲ့ တောကြိုက် အကြမ်း အရမ်း၊ အလွမ်းတွေ စုံလင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမို့ ရွာကလူတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ “ကောင်းချက် ကတော့ကွာ” လို့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ဦးမှာ သေချာတယ်။

မသေချာတာက ကြာရိုးကိစ္စ။ မိုးလင်းခါနီးလို့ ပြဇာတ်သာ ပြီးတော့ မယ် ကြာရိုးမျက်နှာ မမြင်ရသေး။ လူဆိုးဆိုလို့ လည်း ကင်းစောင့်တဲ့ လူကနေ ဓားပြခေါင်းဆောင်အထိ ကုန်ပြီ။ ရွာသား တွေ ထွက်လာ

တော့လည်း ကြာရိုး မပါ၊ ယုတ်စွအဆုံး အရုဏ်တက်မှာ ဆွမ်းခံထွက်
လာတဲ့ ကျောင်းသားတွေထဲမှာ တောင် ကြာရိုးနဲ့ တူတာ ရှာမတွေ့။
နောက်ဆုံး ပြဇာတ်သာ ပြီးသွားရော ကြာရိုးရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်
လိုက်ရတော့ မိဝိုင်း တစ်မျိုး စိတ်ပူသွားတယ်။ ဒါ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်
နိုင်ဘူး၊ ပြဇာတ် ထွက်ခါနီးကျမှ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ လူစားထိုးလိုက်ရတာပဲ
ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဇာတ်ခုံ နောက်ကို သတင်းမေးဖို့ ထားနုကို အဖော်ညှိတ
ယ်။ ထားနုကလည်း ကြည်ကြည်သာသာပဲ သဘော တူတာနဲ့ သူငယ်ချ
င်းနှစ်ယောက် လက်တွဲပြီး လူအုပ်ကြားထဲက တိုးဝှေ့ပြီး ဇာတ်ရုံအနော
က်ကို အရဲစွန့် ဝင်ခဲ့တယ်။

“ဟိတ်... ဘယ်လဲ၊ ငါ အခုပဲ နင်တို့ ဆီ လာတော့မလို့ ”

“ဟယ် ကြာရိုး၊ အမလေး ငါတို့ ဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

ညဦးကအတိုင်း မိတ်ကပ်တွေ အဖွေးသားနဲ့ ကြာရိုးကို သွားတွေ့တ
ယ်။

“နင်တို့ က ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပူရတာတုံး”

“ဟောတော့်၊ သူကပဲ ပြန်မေးရသေးတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့ နင်က
ဘာလို့ ပြဇာတ်ထဲ မပါရ တာတုံးလို့ ”

“ပါသားပဲဟ”

လို့ ပြန်ပြောတဲ့ ပုံစံက အေးတိအေးစက်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်သလို-

“ပါသာပါတယ် ငါတို့ လည်း မတွေ့ပါလား၊ ဘယ်ခန်းမှာ ပါတာတုံး၊
ဒါနဲ့ နင်ပြောတုန်းက ထိပ်ဆုံးက အဓိကဇာတ်ကောင်ဆို၊ ဘာလုပ်တဲ့ အ
ဓိကဇာတ်ကောင်လဲ။ တကယ့်တကယ်ကျတော့ ဝေလေလေတောင် ထွ
က်အော်တာ မတွေ့လိုက်ရဘူး။ ငါ့မှာ ဖြင့် ရွာထဲမှာ ကြွားလိုက်ရတာ၊ ရှု

က်ဖို့ တောင် ကောင်းတယ်”

“ဟောဗျာ နင်တို့ ကလည်း မမြင်ဘဲနဲ့ ၊ ငါတောင် နင်တို့ ကို အသာ လေး လှမ်းကြည့်လိုက်သေး တယ်”

“နင်က ဘယ်အခန်းမို့လို့ လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ပြဇာတ် စထွက်ထွက်ချင်း ညဉ့်နက်နက်မှာ ဓားပြတွေ ဝင်သတ်သွားတဲ့ စောင်ခြုံထဲက မုဆိုးဖို သူကြီးဟာ ငါပေါ့ဟ၊ အစတည်းက နင်တို့ ကို ငါ ထိပ်ဆုံးက အဓိကဇာတ်ကောင်ပါ လို့ ပြော ထားသားပဲ၊ ငါသာ မသေရင် ဘာမှ တောင် ဆက်စရာ မလိုတော့ဘူး”
တဲ့ ။

စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ အရာတော်မြို့နယ် မဂ္ဂဇင်း။

* * *